

Ecequiel Barricart

P  **NK**
DÜŞÜN

Yaratıcı Düşüncenin Yeni Şekli



DESTEK YAYINLARI: 1243

ARAŞTIRMA: 300

ECEQUIEL BARRICART / PUNK DÜŞÜN

Orijinal İsmi: Think Punk

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Yayıma Hazırlayan: Özlem Küskü

İşpanyolcadan çeviren: Burcu Genç

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştu

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Nisan 2020

2. Baskı: Haziran 2020

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-775-9

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com



Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 40200

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul



İçimizde Yaşayan Üç Hayvan
ÇOK SATAN **AYI KAPLAN EJDERHA** KİTABININ YAZARINDAN

Ecequiel Barricart

PUNK
DÜŞÜN

Yaratıcı Düşüncenin Yeni Şekli

İspanyolcadan çeviren: Burcu Genç



İÇİNDEKİLER

PUNK DÜŞÜN YARATICI DÜŞÜNCENİN YENİ ŞEKLİ

UYUTULMAK İSTİYORUM	11
<i>Yaşadığımız Tüm Bu Kafa Karışıklığıyla</i>	
<i>Ne Yapmalıyız?</i>	11
<i>Kılık değiştirmiş kaos</i>	14
<i>Aşk: Punk'ın yeni tanımı</i>	17
<i>Dünyayı değiştirmeye kendi dünyandan başla.....</i>	23
<i>Uyan! Punk düşün!</i>	29
<i>Bizler, Yaratıcı Korsanlar'ız</i>	37
<i>Her şey yolundaysa neden bir şeyleri kırmıyoruz?</i>	40
<i>Punk Düşünce yöntemleri</i>	44

BASİT, SADE VE SEKSİ

ÇOK BASİT: GELECEK YOK GELECEK ŞİMDİ	49
<i>Sade olan Zen'dir, sadelik ise Punk</i>	49
<i>İçgüdüler ve kutular</i>	52
<i>Önce bil, sonra öğren</i>	54
<i>Titan Çölü'nde yaşananlar</i>	58
<i>Punk Düşün Yöntemi: "Odağını hedefin yapıp yolda önüne çıkanları halledersen her şey mümkün."</i>	59
<i>Basit olan karmaşığın tersidir</i>	70
<i>Köpeğin olmak istiyorum</i>	73
KIVRAK ZEKÂ: KENDİN YAP BAŞI ÇEK	77
<i>Hayvan Mezarlığı</i>	77
<i>Senin Punk grubun</i>	79
<i>Kötü kokuyor ama bok senin bokun</i>	81
<i>Yapılacaklar: 9.00- Odun kes</i>	85
<i>Hassas şekerlemelerle yaşananlar</i>	89
SEKSİ: ÇİRKİN OLAN HAVALIDIR	93
<i>Gereksiz olanın gerekliliği</i>	93
<i>Moda olmayan</i>	96
<i>Duygular seksidir</i>	98
<i>Siyah, kusurlu ve asimetrik</i>	101
<i>Seksi iletişim dili nasıl yaratılır</i>	106

NEHRİN YANINDA ATEŞ

İÇİNDE BİR YERDE BİR EJDERHA VAR	115
<i>Punk ayı, kaplan ve ejderha</i>	<i>116</i>
<i>Hayatın üç evresi</i>	<i>118</i>
<i>İlk dönem: Ateş</i>	<i>119</i>
<i>İkinci dönem: Su</i>	<i>121</i>
<i>Üçüncü dönem: Hava</i>	<i>124</i>
<i>Nehrin yanında ateş</i>	<i>126</i>

LONDRA ÇAĞIRIYOR

PUNK ÖLDÜ YAŞIYOR	131
<i>WC</i>	<i>131</i>
<i>Geriye doğru giden saatin tapınağı</i>	<i>133</i>
<i>Punk Düşünce, Punk değildir</i>	<i>134</i>
<i>Her şey şimdi</i>	<i>136</i>

.....

**PUNK DÜŞÜN
YARATICI DÜŞÜNCENİN
YENİ ŞEKLİ**

.....

UYUTULMAK İSTİYORUM

[Ramones]

Bir gün psikiyatırma kafamın çok karışık olduğunu, stresli olduğumu, yorgun hissettiğimi ve cigaraya başlamanın aslında hiç de fena olmayacağını söyledim.

Kendimi; çok önemli toplantılarla dolu, çok önemli işler başarıp çok önemli kararlar aldığım bir günün ardından eve varmış, televizyonda haberleri izleyerek günü tamamladığım kanepemde otururken, lateks kaplı haber sunucusunun olayların tasvirini bitirip “Yarın tekrar görüşmek üzere, iyi akşamlar” demesiyle elimdeki bir buçuk karışık cigaraya uzanıyor, bir metrelilik dev ucundan kozmik bir fırt çekerken hayal ediyordum.

Hayır dedi; kafamda ne dönerse dönsün, zen ve çayla yetinmem daha iyiydi.

Yaşadığımız Tüm Bu Kafa Karışıklığıyla Ne Yapmalıyız?

Zaman zaman kaos beni kendimden çekip alır ve anlamsızlığa sürükler. Bazen o kadar çok gürültü olur ki zihnimdeki baskının ve omuzlarıma binen yükün dinmek bilmeyen ağırlığıyla sessizliği yakalamak zorlaşır.

Yeniden kendi içime dönüp beynimin şalterlerini kapattığımda aslında sadece iki şey istediğimi fark ediyorum: dinlenmek ve sevmek. Bundan fazlasını değil, hatta sadece bunları.

Stres olduğunda zehirli beynimin benden istedikleri, şehrin banliyösündeki reklam panolarında bana satılmaya çalışılanlar ve **küçük mücadeleler elimde kalan. İhtiyacım olan şey ise savaşlar.** Elbette kurşun sıkmaktan bahsetmiyorum, sürekli değil ama bir anda hayat veren destansı nedenlerden bahsediyorum. Savaşta dinlenmeye yer yoktur, savaşmaya değer bir motivasyona sahip olmak ise her şeyi fetheder.

Her zaman her şeyin daha iyi olduğu geçmişte bir savaşa gider, savaş bittiğinde tüm köyün ve ailenin seni beklediği çiftliğe dönerdin. Otlaman için hayatının geri kalanı halihazırda beklerdi. Yapması gerekeni yapmış ve şimdi de dinlenme sırası gelmiş bir kahraman olurdun herkesin gözünde, bunu hak etmiştin. Bir pusuya kurban gitmiş de olabilirdin. Gitmiş olsan ne olacak? Yine de savaşacaktın. O kadar.

Şimdi ise her sabah çıkıp olur da akşam yemeğinden önce eve varırsan, hepsi birbirinden kötü üç yaşamı bir günde geçirmiş gibi hissediyorsun. Damağında başarmanın harika tadı ve ne gariptir ki kalp krizine girmeden önceki dakikalarda yaşananlarla aynı belirtilerle yatağa girersin. Orayı dirseklerle, buraya saçmalama; sana verseydim, sen bana verseydin... Pöf! Ne saçmalık! Hepsi boşuna. Yağ yakmadan koşuyoruz, hatta aksine tüm yağları damarlarımızda biriktiriyoruz.

Son yıllarda yaşadığım kaosu gücünü kıran tutkularımın geçen zaman diliminde, muzaffer çıkmamım da getirisiyle anladım ki karşıtları beraberinde taşıyan içgüdülerim sayesinde başarıya ulaşmıştım. Küçük mücadelelerimi, ölüm kalım mücadelesi verdiğim büyük savaşlara çevirdim. Ne zaman sistem

benden sessiz kalmamı; değerlerimden, hayallerimden vazgeçmemi istese, ben tam zıddını yapardım. Günlerimin geri kalanında hayatta kalabilmek için çorak toprak parçasına domates, marul ekmeyi düşündüm. Öyleyse biraz daha fazlasına el atmakta ne sakınca vardı? Çevremi daha çok değer ve yaratıcılıkla doldurdum, daha sık kaçışlarda bulundum. Kısacası, yaşamımı ve YOU MEDIA adlı tasarım ve iletişim şirketimi soluk alınan, gülünüp eğlenen ve üretilen, nadide bir paralel dünya haline getirdim.

Şaşırtıcı bir şekilde, o dünyada vakit geçirdiğim ölçüde geceleri daha iyi uyuyor, günlerimi daha zinde ve hevesli geçiriyordum. Bir anlamda, kendi dünyam bir yöne giderken dünyanın geri kalanı başka bir yönde ilerliyordu. Hayat dolu hissetmekten çok memnundum. Dünya, korku filminden ibaretti adeta ve bizden bağımsız olarak o gün ziyaretimize gelen hayranlarımız için benim dünyam; zırt pırt şarkı söylemek, dans etmek, toplumla bağ kurmak için sahneye fırladığımız bir yerdi. Kestiğimiz biletlerle ilgilenmezdik çünkü bizim için bilindik radyolarda çalmak veya müzik listelerine girdiğimiz sıraların bir önemi yoktu. İkilem bunun neresindeydi? Dinleyenlerimizin sayısı her geçen gün arttı. Şarkılarımızı seviyorlar, albümlerimizi satın alıyorlardı. Verdiğim savaş, tüm o kaosun içinde her gün yataktan kalkmamı, bayrağımı dikecek bir tepe bulmamı sağlıyordu. Ben ve benim gibi, haberlere konu olan savaşların içinde kıtı kıtına geçinmekten usanmış ama büyük savaşın ortasında dans ederek ölmekten çekinmeyenler için bir tepe.

Dikey düşüncenin, insanları özel hayatlarında veya iş hayatında ilhamdan çok uzak noktalara taşıdığı bilinen bir gerçek ve buralardan hayata değer katmak her zaman zor olmuştur. **Normal olan, saçmalık seviyesine inip havlu atmak ve bir sigara**

yakmaktır. Halbuki karşı düşüncenin var olduğu her yer, ilham verici yeni gelişmelere gebe dir ve sayesinde her türlü durumla başa çıkmaya yetecek yaratıcılık da gelişir. En nihayetinde elimizde kalan, risk alma becerimizdir ve kriz anlarında başvurduğumuz en güvenilir seçenek de odur. Herkes korkudan elleri kolları bağlı otururken sen, olabilecek en kötü senaryoyu hayal edersen ve o raddeden sonra yapabileceğin tek şey yükselmek olur. Ne bir bahane ne de korku vardır, kırmızı ya da siyah; yarım yamalak adımlar yoktur, ya hep ya da hiç.

Kılık değiştirmiş kaos

Bugün, yıllar süren ekonomik ve beraberindeki değer yargısı krizinin ardından içimize yerleşen şüphecilik, korkuların en büyüğünü geliştirmeye başladı: Kendin olma korkusu. Herkes, sahip olduğu en ufak ayrıcalığı bile kaybetme korkusuyla felce uğramış durumda ve bu aşırı hareketsiz ortamda duygularımız ve yaşamı algılayış şeklimiz; politika, kültür ve sosyal ortamımız vasıtasıyla geri dönülemez biçimde sakat bırakılacağı kausun içine doğru çekiliyor. İşlerimize tamah ediyoruz çünkü biliyoruz ki işten çıkarılan arkadaşlarımız ne kadar düşük ücretle çalışmaya razı olsalar da yeni bir iş bulmakta çok zorlandılar. Rüya görmeden uyumaya razıyız çünkü hayalleri yıkılanların geçirdiği uykusuz gecelerin farkındayız. Ne eğitim sistemini ne de sağlık sektörünü sorguluyoruz çünkü en azından çocukları okumaya diye gönderebileceğimiz bir yer ve sonrasında eczanede ilaç bulamayacak olsak da gideceğimiz bir doktor var. Bankaların kanımızı emmesine izin veriyoruz çünkü onlar sayesinde bir Visa karta ve en güzelinden bir eve

sahip olabiliyoruz. Yozlaşan politikayı görmezlikten geliyoruz çünkü çok daha kötüsü olabilirdi deyip işsizlik ve emekli maşından feragat ediyoruz. En nihayetinde **aslında hiçbir şey iyiye gitmezken her şey yolunda gibi davranırız çünkü bundan daha kötüsü de olabilirdi**. Kötü olanı doğru kabul ettikçe hem kendi hayatımızda hem de sistemde var olan kaosu beslemeye, balonu tedirgin edici boyutlara kadar şişirmeye devam ediyoruz.

İçinde bulunduğumuz durum bu ve onun yarattığı koşullar karşısında zayıf veya boyun eğen bir duruş sergilenmemeli. Bu işte bir sıkıntı var. Yüzleşmemiz gereken, her şeye rağmen hepimizin birer kazazede olduğu ve bu kaostan kurtulup hayata geri tutunmamızı sağlayacak yalnızca iki şeyin var olduğudur: yaratıcılığımız ve onurumuz. Kaosun üstesinden gelmek sıra dışı bir durumdur. Tümenden yıkıp yeniden inşa etmek anlamına gelir ve bunu yaparken, her şey yolunda olduğu zamandan çok daha vahşi ve çılgın bir tutum sergilenmesine izin verir. Sözü-nü ettiğim yaratıcılık; etrafın tamamen boktanlaştığında, her şeyin mümkün olduğu o boşlukta beliren boş tuvalden doğan, en saf olandır.

Eğer kriz anını avantaja çevirmek, fırtına koptuğunda ilke ve değerlerinin dizginlerini bırakmamayı bilenlerin elindeyse, kriz sonrasında avantaj, yaratıcı, hatta tam tabiriyle Punk stilinde yaratıcı kişilerin elinde olacaktır. **Vakit, üç akorlu şarkılar besteleyip gitar fırlatma; lafını esirgmeden, ruhunu katarak okuduğun nakaratla dünyayı sarsma, uykusundan uyan-dırma vakti**. Tahrik, bozulma ve mizah bugün, içinde bulunduğumuz bu kalın kafalı, boş, tatsız; ne zaman alışıl gelmişin dışında davranan bir ferdini görse korkudan derin derin nefes almaya başlayan toplum için harika bir terapi. Olur da fikrini beyan eder ve resmin dışında kalır korkusuyla her an üslup ve

davranışını gözden geçiren bir toplum. Yaşam mücadelesini verirken ne kadar dalkavuksa özgürleşmek için sosyal medyanın anonimliğine o kadar ihtiyaç duyan bir toplum.

Taralı saçları ve travesti görüntüsüyle New York Dolls,¹ müşkülpesent New York'luları öylesine sarsmıştı ki şehir, efemine bir grubun kültürlerinde bıraktığı koca boşluğu kara kara düşünür oldu. Gerçekten de onları gören hayranları heyecandan tir tir titriyordu. Kadın kıyafetlerini tercih etmelerinin amacı sadece tahrik etmektir. Müziğin kısıtlanmasına, parçaların sonuza dek uzanan gitar sololarından ibaret olmasına katiiyetle karşılardı. Haliyle, çok iyi müzisyenler olmanın da getirisiyle ilk üç dakikasında çok yavaş yükselen, hiçbir müzik kalıbına uymayan parçalar bestelediler. Johnny Thunders veya grubun diğer üyelerinden hiçbirinin büyük yapım şirketlerine bağlı meslektaşlarının, dönemin müzik sektörünün veya altmışlı yıllar tarihinin beğenisini kazanmak gibi bir derdi olduğunu ya da ailelerinin bıyıkları hakkında ne düşündüğü konusunda endişe ettiklerini zannetmiyorum. Buradaki mevzu, o yılların yaşayış şekline olan uyumsuzluklarından yola çıkıp özgürce kendilerini ifade ederek, deliliklerini zerre dizginlemeden en üst seviyede yaşayarak temsil ettikleri düşüncelerle bomba etkisi yaratmış olmaları.

Yeni doğanlara ait tazelik, açıklık ve masumiyet özellikleri aynı zamanda yaratıcılığı da tanımlar. Bugün ise yaratıcılık, yaşımız veya yaşadığımız çağdan dolayı sahip olmadığımız fakat yeniden hayata döndürmemiz gereken unsurlardan. **Her gün, yeniden doğmak için mükemmel bir gün ve hiçbir gün, hayatta kalma mücadelesi vermeye uygun değil.**

1. The New York Dolls 1971 yılında kurulmuştur ve en eski Punk grupları arasındadır.

II Mola

Reenkarne olduğunda bir salyangoz olman bana göre sıkıntılı bir durum, uygun olan ölmek ve George Clooney olarak yeniden doğmak. Bu sebeple, senin durumunda yeniden doğmak ve reenkarne olmak arasında büyük bir fark var.

Yaşayan en Punk kişiler, çocuklar. Çünkü içlerinde korku yok, korku nedir bilmiyorlar. Manyaklık! Tamamen hedefe odaklanıp ona giden yolda ne olduğunu asla umursamıyorlar. Balonları vurma yolunda vazoları devirmekten çekinmezler. Benzeri şekilde **Punk Düşünce demek, tüm yaratıcılığınla hedefe odaklanıp ona giden yolda vazo kırmaktan korkmadan ilerlemek demek.** Olur da bir şeyler kırılırsa, zamanı gelince düşünürüz.

Duygularımızı yeniden gözden geçirelim, içgüdülerimize kulak verelim. Ne olur ki! Eyleme dair her şeyin ama her şeyin yeniden yaratılması gerek. Bize rehber olan gerçekler, hayallerimizi öldürüyor. O yüzden şimdi, bir sonraki kasırgadan evvel hayallerimizi gerçeğe çevirdiğimizden emin olmalı ve yeniden hayal kurmaya başlamalıyız.

Aşk: Punk'ın yeni tanımı

Şaşırtıcı bir biçimde Punk'ın yeni hali, aşktır. Artık kimse sevmiyor. Herkes samimiyetle sarılmanın zayıflık belirtisi, her bir öpücüğün zehirli olduğunu düşünüyor ve biri ne zaman ilgiyle yaklaşırsa mutlaka bir çıkarı olduğunu farz ediyor.

Dolayısıyla yaşamın karanlık tarafından yürümeyi tercih ediyoruz ki orada kimseyi sevmemiz gerekmesin ve şüpheleri üzerimize toplamayalım.

Yolun diğer tarafında, karşıt görüşte ise günümüz Punk'ının aşk olduğunu görürüz. Sistemi nasıl kendini sorgular hale getirebilir, onu cevapsız bırakıp kışkırtabilirsin? Severek. Ne çelişkidir ki **bugün, saygınlığımızı korumak, kaosun içinde hayatta kalmak ve fark yaratmak için verdiğimiz mücadelede yapabileceğimiz en radikal hareket, devrimin temeline aşkı oturtmakla olur. Bizler radikalleriz ve sevmekten korkmuyoruz!**

- Jonhny, insan kaynaklarından Matias bugün bana sarıldı.
- Ne istiyormuş?
- Hiç, sadece sarılmak istemiş.
- Ne diyorsun! Korkunç bir şey bu. Sıçtığımın işinden kovulacaksın kesin.
- Hadi ya, öyle mi düşündün? Yok canım. Ama neden? Bir sakinleştirici almam lazım.

Sevmek, farklı düşünmek demektir ve ruhu fakirleşmiş, değerlerinden kopmuş toplumumuzdan uzaklaşmamıza vesile olur. Her şeyin bir bedeli olduğu, nefretin gündelik hale geldiği ve başarının, başkalarının saygınlığını hiçe saymak pahasına hedefe gitmek anlamına geldiği bir yaşantıya alıştık. İşyerinde iyi vakit geçirmeye hakkımızın olmadığı, kaygısız ve korkusuz yaşamanın yasalara aykırı olduğu dünyada, duygularımızı bir kenara ittik. Belirsizlik yüzünden ne bir şey hisseder ne de ifade eder olduk. Her şey görüldüğü gibi işte, o kadar. Eh, pek de değil.

Aşk; iş dünyası, profesyonel ilişkiler dahil her şeyin cevabı. **Piyasadaki hiçbir yöntem, gerçeklik ve cömertlik kadar etkili değil.** Onlar ticaretin erişebileceği en üstün pazarlama aracı. Neden bize sürekli yalanlar söyleniyor? Neden bu kadar yalan söylüyoruz? Gerçekten ihtiyacımız olan bu mu? Birkaç adım daha atacak kadar nefes sağlamak uğruna gerçekliği yalanlarla çarpıtıyoruz. Her bir yalanla aşktan uzaklaşırken bireysel ve toplumsal düzeyde kanser etkisi yaratıyoruz. Ne her şeyi biliyoruz ne de her şeyi yapabiliriz ve yapmamıza veya bilmemize de gerek yok. Teorik olanın mükemmelliği içinde her an, erişilemez beklentilerin çıtasını yükseltmeye devam ediyoruz. Mükemmel olmamız gerek çünkü teoride bu mümkün. Ama durum bu değil ki! Mesela, girişimci olmanın kişiye CEO rütbesi kazandıracağı yanılgısıyla bugün kurulan birçok işletmenin yöneticisi, aynı zamanda sahipleri. Çok büyük bir girişimci olup işletmeden zerre anlamayan biri olabilir insan. Bir yerden tanıdık geldi mi?

Birkaç yıl önce etrafımı saran telefon akışı, excel dosyaları ve evraklar arasında YOU MEDIA'yı *yönetmekteydim*. Bir anda, incir ağacı altında oturan Buda gibi ışığı gördüm! Uyanmıştım. Tüm ekibimi topladım ve onlara, o günden itibaren genel müdürlük ve yine kendi kendimi atadığım, aynı zamanda işletmeyi kurma sebebim olan kreatif direktörlük pozisyonundan çekildiğimi söyledim. Hepsini tek tek süzdüm ve yöneticilik vasfı en güçlü olana yetkilerimi devrettim. İşte bu kadar. Şirketi yönetmekle geçirdiğim yılların ardından anladım ki bu işte iyi değilim, en azından ekibimin içindeki en uygun kişi değilim. Üstelik evrak işleri, müşteriler, exceller, planlamalar vs. bunların hiçbirini yapmaktan mutlu değildim. İşimin, yaratıcılığımı besleyeceğine inanmıştım; tüm gün bankalarla, bütçeyle, sayılarla uğraşacağıma değil. Bir süre kimse olanların gerçekliğine